

punkter. Det er nu 1919. Benia Krik har oprettet en privat revolutionsarmé. Han er stadig den samme glade *garçon*, men tiderne er forandrede, og alle Odessas handlende stænger butikkerne. I 1918 var byen krigsskueplads, okkuperet først af centralmagterne, siden af engelske og franske interventionsstyrker. Benia Kriks soldater rider på mulæsler, som de farvede tropper har efterladt. Hans folk betragtes af gode grunde som upålidelige, og Sobkov, tidligere bager hos Tartakovski, nu kommissær for de stedlige sovjetiske styrker, får ordre til at afvæbne dem. Det sker. Benia Krik selv bliver skudt. Det sidste man ser er hans barberede nakke. På den ser man pludselig „et bid, et forrevent sår, blod, som sprøjter til alle sider.“

Med uforlignelig sikkerhed lader Isaak Babel denne historie tone frem med dens eventyrlige veloplagthed og dens baggrund af politisk-social dramatik. Alt er på en gang autentisk og fantastisk, og Babel har endnu bedre

end *Dylan Thomas* i „The Doctor and the Devils“ (som jo er en virtuos og overordentlig fornøjelig spøgelseshistorie) forstået at arbejde anydningssvis. Han har samme spontane, drenge-følelse for ting som Thomas, og i dette stumfilmmanuskript lader han gerne sit blik hvile på betydningsfulde, ominøse detaljer, endda uden at det virker som en bevidst søgen efter det effektfulde, det gådefulde (som Eisenstein i „Oktober“). Detaillerne bliver aldrig geskæftige symboler. De strejfer os blot, bliver tilbage, magasineres i øjets erindring. Benias nakke er det første og det sidste, vi ser af ham. Den viser hans koketteri og hans følsomhed, sårbarheden i gangsterkongens rustning. Kanarieflugten svinger i sit bur og synger fortvivlet, overdøvet af pianoet, som politimesteren bearbejder med fingre „smykket med ringe, deres stene formede som kranier, hove, assyriske segl“. Kameraet ser alt, og intet er helt uden mening.

DANSKE FILMATELIERER I:

Den tidligste danske atelieroptagelse stammer fra 1903. Den fandt sted i *Peter Elfelts* fotografiske atelier på Østergade 24; der blev optaget små reportagefilm, med kongelige balletdansere, for eks. *Hans Beck* og *Ellen Price*, i brudstykker fra danske balletter. Da spillefilmproduktionen startede i 1906, klarede man sig i den første tid uden atelierer. Alle scener optoges i fri luft, og krævede filmene stuedekorationer, blev også de opstillet i det frie. I 1908 fik Dan-

mark sit første filmatelier, da Nordisk Films Kompagni byggede Scene I. Dette atelier havde, som billedet viser, i begyndelsen glasvægge for bedre at kunne udnytte sollyset. Senere, da man gik over til at anvende kunstigt lys ved atelieroptagelserne, blev vinduerne blændede, således som man kan se det i dag, hvis man tager ud på Nordisk Films Kompagnis område på Mosedalsvej i Valby, hvor vort første filmatelier stadig ligger. M. E.

